

ΦΟΡΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

(Ἐκδιδόμενη κατὰ Παρασκευὴν.)

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Διατριβῶν ὁ τίτλος λεπτὰ 25
Ἐδοποιήσεις καὶ ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπὴν

Ὁ Συντάκτης

ΚΩΝΣΤ. Κ. ΦΙΛΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΟΜΗΣ

ΕΤΗΣΙΑ

Δραχ. Ν 44.

Προπληρωτέα κατ' ἔξαυτην

Πάντοτε ποιηταί.

Ἐπιθετο ἀληθῶς, λέγουσι, λαὸς πρωτότυπος, λαὸς ὑπὸ τῶν λέξεων καὶ τῶν λόγων εὐχερῶς ἐπιπλεκόμενος, λαὸς τὸ ἰδανικὸν οὐδέποτε ἐναγκαλιζόμενος καὶ οὐδ' αὖτως θεωρῶν ὅτι ἐμπίπτει ἀδιαλείπτως εἰς παγίδας αἰτίνας προσφέρονται αὐτῷ ὡς ἀθῶα τροφή τῆς ποιητικῆς ἰδιοσυγκρασίας του. Ἠλανάται εὐκόλως ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ἀλλ' ἡ πλάνη του εἶναι κάπως συγγνωστὴ διότι ἀτενίζει τὸ ἰδανικὸν ἀγαθὸν ὅπως Φειδίας ἠτένιζε τὸ ἰδανικὸν ἀγαθὸν τὸ ἀπαρρομοιωτὸν ἐν τῇ καλλιτεχνίᾳ.

Ὡτῶ τὸ εὐλάχιστον δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύωμεν αὐτὸν ὅταν χθὲς ἀκόμη ὑπακούων εἰς τὴν φωνὴν «κ α τ ω σ ῖ φ ὀ ρ ο ι» ἐφαντάσθη τὴν ἰδανικὴν εὐδαιμονίαν ἔθνους μὴ ἀποτίοντος φόρους. Ὅμοια ἀληθῶς ὑψίστη εὐδαιμονία δι' ἓνα λαόν! Εὐδαιμονία οὐδ' ἐπὶ ἐλάχιστον ἀπέχουσα τοῦ χριστιανικοῦ Παραδείσου τοῦ παρελθόντος ἢ τοῦ μελλοντος. Ἡ ἐπίτευξις δὲ τῆς ὑψίστης ταύτης εὐδαιμονίας τοσοῦτον ἀπὴμδύνη τὰς αἰσθήσεις αὐτοῦ, ὥστε οὐδ' ἐπὶ μικρὸν κατεδέχεται νὰ ζητήσῃ περὶ τοῦ ὀρθοῦ ἢ μὴ, περὶ τοῦ δυνατοῦ ἢ ἀδυνατοῦ τῆς τῆς αὐτῆς εὐδαιμονίας. Ἡτένιζε τὸ ὕψιστον ἀγαθὸν ὑψηλῶν ὡς οὐρανοβάμων ἀέτος καὶ κατεπεσὲν ὡς ὁ Ἰκαρος, ἀλλὰ καὶ ἡ τῆς αὐτῆς πλάνη του ἔχει τὸ συγγνωστὸν, ὅτι ἠτένιζε ἐπὶ ἡμέραν μίαν ἔστω τὰ ὕψιστα τῶν ἀγαθῶν δι' ἓνα λαόν. Καὶ οἱ ἀποπλανήσαντες δὲ αὐτὸν εἶνε ἐπίσης συγγνωστῆς, διότι παρέσχον εἰς ὀλοκλήρον λαόν ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν τὴν ἀπάλαυσιν οὐρανοῦ εὐδαιμονίας. Λαὸς μὴ πληρώων φόρους, ἔστω καὶ κατὰ διάνοιαν εἶναι τὸ φανταστικῶς καταπληροῦν ὀλοκλήρως τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν καὶ μεθῶν αὐτὴν μέχρις ἐντελοῦς ἀναισθησίας. Οὐδεὶς λοιπὸν δύναται νὰ κατακρίνῃ αὐτὸν, διότι οὔτε ἤκουε, οὔτε ἔδρασε οὔτε ἠσθάνετο, ἐπέρετο ἀκαταλόγιστως. Ὅμοια εἰσι τὰ τῆς μέσης πασίγνωστα ἀποτελέσματα. Ἐντελής ἀναισθησία.

Ἐπὶ ἧλον κατόπιν τὰ μετὰ τὴν 7ην Ἀπριλίου. Οἱ Βούλγαροι ὀλοκλήρως καὶ ἐπισχυόμενοι ὑπὸ ἀντιμαχομένων μεγάλων κολοσσῶν καὶ αὐτοὶ μὴ γινώσκοντες διὰ τίνας λογαριασμοὺς εἰργάζοντο, ἀπέλυσαν ἀπὸ τοῦ Ἀλβίου σπινθηρα φοβερὸν ἀφικθέντα μέχρις ἡμῶν. Ἡμεῖς ἐξακολουθοῦντες τὰς πικτικὰς μας ροπὰς, βαρβάρους ἀναμφιλέκτως τοὺς μὴ Ἑλληνας θεωροῦντες, οὔτε ἠδυνάμεθα νὰ ἐνοήσωμεν πῶς λαὸς ὑποδεέστερος κατὰ μυριάδας βαρβαρῶν ἀνεκρυπτε καὶ πολλῶ μάλλον ἠτένιζε τὴν ποιητικὴν μας ἔκτασιν ἀπὸ τῶν Κερκαθίων μέχρι τοῦ Παϊγέτου, εὐρέθη-

μεν ἐν καταστάσει ἀληθῶς ἀκα-ἀλήτω δια πάντα μὴ Ἑλληνα. Ἐπεθυμοῦμεν νὰ καταπίωμεν τὴν Βουλγαρίαν ὀλοκλήρως μετὰ τῶν Βουλγάρων τῆς καὶ ἀναθεματίζαμεν τὸ παρημπύτον καὶ ὑπὸ τῆς Τουρκίας κατεχόμενον ἔδαφος. Ὡ εὖ ἐγνωρίζαμεν τὴν πηδαλιουχείαν τοῦ ἀερόστατου, ἠθέλαμεν ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ κατερχόμενοι ὡς ἄλλοι γύπες κατασπαράξαι διὰ τῶν γαμῶν ὀνύχων μας ὀλοκλήρως τὴν Βουλγαρίαν, ἐξαιρουμένων βέβαια τῶν Βουλγαροφύων Ἑλλήνων.

Ἐὐτυχῶς πρῶτα τότε τῶν καιῶν, ἀνήρ ὀφτινος τὴν δευτέραιαν δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαφύγῃ ἢ τοιαύτη ψυχολογικὴ κατάσταση τοῦ ἡμετέρου ἔθνους. Ἐγένετο καὶ αὐτὸς ποιητὴς καὶ ποιητῆς ὑψηλοτέρου τῶν ὑπερχῶν. Ἐφαντάσθη πρὸς στιγμήν νὰ ἀρῇ ἀπὸ τοῦ μέσου τὴν παρεμπύπτουσαν ἑρπῆν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ Βουλγαρίας, ἀλλὰ τούτου ἀποδειχθέντος ἀδυνάτου, μετέβαλλε τὴν Ἑλλάδα ὀλοκλήρως εἰς μέγα στρατόπεδον καὶ εὐρὸ ὁ πλοστάσιον. Ἐκλείσει τὸ Πανεπιστήμιον. Ἡρόμῆθιαι πελεμικαὶ ἐγένοντο πανταχόθεν τῆς ὑψηλῆς. Ἡ ποιητικὴ τοῦ ἑλλήνος ὑπερχῆ ἦτον ἀδράφιος μέχρι τοῦ ἀκορέστου. Ἐπανήλθεν ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία. Ἐνωπιον οὐδεμιᾶς θυσίας ὁ Ἑλληὴν ὑπεχώρει, τοσοῦτον δὲ ἐνίστοι ἐν τῇ ποιητικῇ του φαντασία εἶχεν ἐξαρτῆ, ὥστε ἐν ψυχικῇ ἐνδομύχῳ ἀγαλλιῶσαι καταλλήλως ποδηγετουμένη ἐφαντάσθη πρὸς στιγμήν ἑαυτὸν ἰκανὸν νὰ καταπολεμήσῃ πάντα κολοσσὸν καὶ ἔπασαν τὴν ὑψηλῆν. Ὅμοιον ἀληθῶς τὸ ὕψος τοῦ Ἑλληνισμοῦ! Ὁ πόσον καταπληκτικὴ ἡ δυνάμις αὐτοῦ!

Ἄλλ' οἱ μὴ Ἑλληνες βαρβαροὶ οὐδ' αὖτως ἐννοοῦτες τὸ ἰδανικὸν τῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ ἰσχύος, ἀλλῶς ἠδρόκησαν, ἢ δὲ ποιήσις ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἰσχύν τῆς ὀλλίας ὕλης. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ κρίσιμωτάτῃ ταύτῃ περιπτώσει, ἐφάνημεν ὑπερτεροὶ πάντων τῶν ἔθνων. Ἡ φρόνησις ἡμῶν καὶ ἡ ὑπομονὴ ἀπεδαίχθη ἀνωτέρα πάσης προσδοκίας. Αὐσκόλως ποιητῆς ἐδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιαύτην λήξιν δράματος ἐπὶ τοσοῦτον συνταραχέντος καὶ Ἑλλήνας καὶ βαρβάρους, οὐδ' αὐτὸς δὲ ὁ μέχρι τότε δεξιώτατος Κυβερνήτης ἡμῶν ἐδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ εἰς πῆσαν ὕψος δύναται νὰ ἐξαρτῆ ἢ ἀθλιότης ἐνός ὀλοκλήρου λαοῦ. Συνεχώρησαν ἀληθῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς, ὡς ὁ ἀγιώτερος τῶν χριστιανῶν, τὰ πάντα καὶ ἐνταῦθα ὀφείλομεν νὰ μεμφοῦμεν δημοσίᾳ τὸν κ. Δεληγιάννην καὶ τίνας μὴ Ἑλληνας βαρβάρους οἵτινες ἐφαντάσθησαν ὅτι ἦτο δυνατόν ποτὲ ἡμεῖς νὰ ἐξέλθωμεν, ἔστω καὶ

ἐπὶ μίαν στιγμὴν, τῶν θεῶν παραγγελημάτων τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν θρησκείας καὶ νὰ ἐκτραχυνθῶμεν εἰς βιαιότητος κατ' οἰουδήποτε. Ὁ κ. Δεληγιάννης, ὅστις ἐφαίνετο ἔως τότε ὅτι, ὡς πρὸς τὴν ποιητικὴν ἐξαρσιν ὀλου ἑλληνικοῦ, ἀπόλωσε τὸ μέγιστον τῆς εὐρύας του, ἴσως ἐξαντληθεὶς, ἀλλῶς ἢ ἐποποιεῖα θά ἦτο πληρεστάτη, καὶ ἠθέλομεν τύχει τοῦ ὑψηλοῦ θεάματος τῆς πληρεστάτης ἐφαρμογῆς τῶν χριστιανικῶν παραγγελημάτων, διότι ἠθέλομεν ἀκόμη διοικεῖσθαι παρ' αὐτοῦ, χειροκροτοῦντος τοῦ Πανελληνίου.

Ἐὐτυχῶς καὶ ἤδη ὁ ἑλλ. λαὸς οὐδ' ἐπὶ στιγμήν σείπτετε νὰ διαφεύσῃ ἑαυτὸν, ὀναιρείεται δὲ καὶ ἤδη τὸ ἰδανικὸν ἀγαθόν, εὐρίσκειται δὲ κατὰ τοῦτο συμφωνώτατος πρὸς τὴν ἐν ἡμέραις ἰδανικὰς ὀλος εὐδαιμονίας ἐνθουσιάζοντας αὐτὸν. Καὶ ἤδη ἔστω καὶ ἀπώτατον ἐκφερομένην τὴν ἰδέαν ἐπανόδου φόρου τινὸς ἢ ἐπιβολῆς νέου, ἀποκροθεὶ ἀπολύτως καὶ μισεῖ ἀσπόνδως. Τὸν φόρον τοῦ καινοῦ θεωρεῖ ὡς ὕβριν πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐπιτρέπει εἰς ἑαυτὸν νὰ λησμονήσῃ τὸ κ α τ ω καὶ ὀ ὀ ὀ. Μόνον ἐκεῖνον θεωρεῖ ὡς καλὸν κυβερνήτην ὅστις ἠθέλει ἐπαγγελοῦν τὴν πανταλὴν κατάρχησιν παντός φόρου. Τοσοῦτον βλέπετε. συνευμώθη πρὸς τὰς τεθείσας ὀλίγον πρότερον βάσεις τοῦ νέου τούτου οἰκονομολογικοῦ συστήματος. Πάντα τὰ ἄλλα εἰσι φυσικὰ παραγόμενα ὀλος δευτεροῦντα. Ἐξ ὀ ὑπὸ τὴν νῦν διοίκησιν βλέπη καὶ ἀποδέχεται ἀσυζητητῆ πληθὺν κατοχορήσεων, πληθὺν πιέσεων, πληθὺν ἀδικιών, ἀφνενογῆν εἰς τοὺς σεισμοὺς, ἐὰν ὀρηγῆ ὡς ὁ Ἰερραμίας τὴν εἰς τοὺς ἐκ τοῦ σεισμοῦ παθόντας ἀδικὸν διανομήν τῶν βοθημάτων, ἐὰν ὀρηγῆ τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτῶν, πράττει τοῦτο διότι χριστιανικώτατος ὑπὲρ αὐτὸν τὸν Χριστὸν ὑπὸ ἄλλον ἀρχηγὸν καλῶς ἐγνωῦντα τοῦτον καὶ καλῶς ποδηγετοῦντα ἠθέλει ἵνα ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἐφαρμόσῃ ταχέως καὶ ἀκριβῶς τὸ θεῖον βῆτον: «ὀ ἔχων ὀ ὀ ὀ χεῖ τῶ ν α σ ἀ πο δ ὀ τ ο τ ὀ ν ἔ τ ε ρ ο ν». Δὲν καταδέχεται τὸ ἀγαθὸν παρ' ἄλλου, δὲν ἔχει εἰς οὐδένα ἄλλον ἐμπιστοσύνην, θέλει τὸν ἐγνωῦντα αὐτὸν, θέλει τὸν ὀμόφρονά του, θέλει τὸν κυβερνήσαντά αὐτὸν ἐν ἡμέραις ἰδανικὰς ἀληθῶς εὐτυχίας. Λαὸς ἐξαρθεὶς εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ποιήσεως, θέλει τὸν ποδηγετοῦντα αὐτὸν ποιητὴν περὶ τῶν ἀναγκῶν τῆς ὕλης, ἄς μεριμνήσωσιν ἄλλοι λαὸι βαρβαροὶ.

Τοιαύτην διοίκησιν, ἐὰν δύνανται οἱ νῦν κυβερνῶντες τὸ ἡμέτερον ἔθνος νὰ ἐφαρμόσωσιν, ἔσονται βεβαίως ὀχι ἀρεστοὶ ὡς ὀ

